

Roma hagyományok

DUJ DZSÉNE ONLINE

Megható élményeim a cigánytelepen

Tokár Zoltánné Katalin

2025.07.14-én, kedden délután kutatócsoportunk a helyi cigánytelepre, a Széles útra és a Keskeny útra látogatott. Melinda, a csoport egyik roma résztvevője a saját házából párnás székeket és dohányzóasztalt hozott ki nekünk. A hűvösre pakolták, mert igen nagy volt a hőség. Az asztalra kiraktuk a Duj Dzséne – Ketten című folyóirat 2. évfolyamának 1. számát. János és az egyetemi hallgatók kifüggesztették a molinót, ami a kutatócsoport tevékenységét reklámozza. Erre az alkalomra több kedves egyetemi hallgató érkezett, akikkel még nem találkoztunk, és jött még egy nagyon kedves angol tanár is, aki nagyon jól beszéli a nyelvünket. János hozott hangfalat, amit a hallgatók beüzemeltek, és egész halkán szolt a cigányzene. Vártuk, hogy odajönnek hozzánk és tudunk adni nekik újságot, de nem nagy érdeklődés volt.

A lányok elindultak több irányba, hónuk alatt az újságokkal, és akivel találkoztak, adtak nekik, mindenki szívesen vette. Annak ellenére, hogy fáj a lábam, nagy merészen én is elindultam a Széles úton Jánossal, Icussal, Gabikával és Izával újságot osztani. Sehol semmi rosszindulatot nem tapasztaltam, mindenki kedves volt és elfogadta a kiadványt. Réca háza előtt sokat időztünk, mert meg akartuk várni, de nem sikerült, nem készült el. Visszaindultunk, és a Keskeny útról a lányok visszakísértek a házak között a Széles útra. Több asszony is megismert a régi Pethe Ferenc Iskola idejéből, jól esett. Volt, aki elkezdett kapálni, gazolni, szemetet szedni, amikor odaértünk. Gabikát mint volt óvodavezetőt és óvónőt nagy szeretettel fogadták, nemcsak a gyerekek, hanem az anyukák és az apukák is. Rohantak felé a gyerekek, kiabálták, hogy

Gabika néni, és megölelték, de Gabika is nagyon boldog volt, látszott a szeméből.

Amikor visszaértünk az eredeti helyünkre, hangosabbra vették a lányok a hangfalat. Akkor már megérkezett Réca, aki azonnal, a táskájával a vállán elkezdett táncolni. A szemben lévő háznál is táncolt az asszony, de hiába integettünk, nem mert még közelebb jönni. Ekkorra már nagyon sok gyermek is odajött, akik sok újságot kiosztottak, és helyben már topogtak a zenére. Keresné Erika is tánclépésekkel biztatta őket, hogy menjenek közelebb, de féltek. Aztán később beálltak többen is. Zsanu, több asszony, Kiara, az egyetemi hallgató lány, aki egyébként népitáncol, mi pedig végig ujjongtunk és tapsoltunk. A Bea lánya, Lili is népi táncos, aki nagy szeretettel vette körül a gyerekeket, fogta a kezüket, ölelték őt, nem beszélve arról, hogy milyen profin táncolt. Lili Eszternek is mutatta a tánclépéseket, és ő is boldogan állt be a körbe. Csodálatos volt látni, hogy senkiben semmi előítélet nem volt. Utána már a fiúk is táncoltak, öröm volt látni azt, hogy felszabadultak, hogy megmutathatták azt, hogy nekik a tánc a mindenük, az ő szeretetnyelvük. Én ülve csettintgettem, de egy picit táncikáltam is a tanárnővel. Szerintem ha este tízig ott maradtunk volna, azt sem bánták volna. Amikor elköszöntünk, integettek, örültek nekünk. Hálaadással a szívemben jöttem haza, felemelő délután volt.